

NGƯỜI ĐÀN BÀ SU-NEM

Tiểu Đỉnh Nhường

Tại Su-nem, có một người đàn bà tuy rất giàu có, nhưng không thấy nêu danh tánh, chỉ được gọi là người đàn bà Su-nem. Ngày kia, tiên-tri Ê-li-sê đi ngang qua đất Su-nem, người đàn bà này mời Ê-li-sê về nhà dùng bữa. (2 Các vua 4:8). Thường khi những người giàu, thì tên tuổi của họ nổi tiếng trong xã-hội, nhưng trái lại người nữ giàu này thì không, thậm-chí cái tên của bà cũng chẳng ai biết đến, nhưng bà ta lại có tinh-thần hiếu khách. Bởi tinh-thần hiếu-khách của bà, nên đã được Thánh-Kinh ghi vào thánh-sử. Quả thật là một bài học thích-đáng cho chúng ta ngày nay noi gương về sự tiếp-đãi khách và khiêm-nhường của bà. Thánh-đồ Phao-lô nhắc-nhỏ, *“Chớ quên sự tiếp khách, có khi kẻ làm điều đó, đã tiếp-đãi thiên-sứ mà không biết.”* (Hê-bơ-rơ 13:2).

 Và cứ mỗi lần người tiên-tri đi ngang qua đó, thì vào nhà người đàn bà này mà dùng bữa. Khi bà ta biết rằng, Ê-li-sê là tôi-tớ của Đức Chúa Trời, thì bà nói với chồng bà: *“Tôi biết rằng người nấng đến nhà chúng ta đây, là một người thánh của Đức Chúa Trời”* (2 Các vua 4:9). Làm sao bà biết rằng Ê-li-sê là người thánh của Chúa? Ê-li-sê không tự xưng mình là gì cả với người đàn bà, nhưng qua cung-cách ăn ở của thầy trò Ê-li-sê mà người đàn bà này nhận ra là người có Chúa. Ngày nay có nhiều tôi-tớ Chúa chưa làm được điều gì cả, mà lại đòi hỏi danh vị, danh xưng hay chức vụ này chức-vụ nọ. Tục-ngữ có câu: *“Lựa tốt xem biên, người hiền xem tướng”* hoặc là, *“Hữu xạ tự nhiên hương.”* Hãy học hỏi cung-cách ăn nói khiêm-cung của Ê-li-sê, tự-nhiên người ta sẽ nhận-diện và ngợi-khen Chúa, như thế mới xứng đáng là người của Chúa.

 Sau khi nhận biết Ê-li-sê là người thánh của Đức Chúa Trời, bà ta đề-nghị với chồng bà điều gì? *“Xin chúng ta hãy xây cất cho người một cái phòng cao, rồi để tại đó một cái giường, một cái bàn, một cái ghế, và một cây đèn. Vậy, khi người đến nhà ta, thì sẽ ở tại đó.”* (2 Các vua 4:10). Thật khó có thể tưởng-tượng được, một người vợ dám công-khai đề-nghị với chồng xây-cất một cái phòng riêng và trang-bị mọi tiện nghi cho một người khách đàn ông, cứ

mỗi lần đến nhà thì ở tại đó! Bà ta không e-sợ chồng bà sẽ ghen-tuôn phần-nộ chăng? Và bà ta cũng bất cần đến sự dư-luận của hàng-xóm, bạn bè, và bà con sẽ đàm-tiểu tổn-thương đến danh-dự và hạnh-phúc của gia-đình bà sao? Một khi bà nhận biết rằng, Ê-li-sê là người của Chúa, thì bà không còn lý-luận với thịt và huyết như thói thường của người đời. Bà quyết tâm phục-vụ người của Đức Chúa Trời một cách xứng-đáng. Bà cùng chồng bà thực-hiện ý-nguyện với tổn-phí tốn-kém xây cất phòng cao biệt riêng, cùng mua sắm mọi tiện-nghi trang bị trong phòng ở cho Ê-li-sê và tôi-tớ người là Ghê-ha-xi.

 Nhiều người ngày nay, khi nhận biết Chúa rồi, nhưng không có tinh-thần phục-vụ Chúa, không khuyến-khích người nhà mình phụng-sự Ngài, không chịu dâng-hiến và cũng không biệt riêng ngày thánh của Chúa để thờ-phượng Ngài.

Thường thường thói đời, người ta nghĩ rằng ai đó tự đứng tốt với mình, chắc rằng phải có mục-dịch gì đây. Ngay cả ông Ê-li-sê cũng không tránh khỏi sự hoài nghi đó, nên ông bảo Ghê-ha-xi, tôi tớ mình, rằng: *“Hãy gọi người đàn bà Su-nem đó đến. Khi người đến đứng trước mặt, Ê-li-sê bảo tôi-tớ mình nói với nàng rằng: “Kìa, người đã lo-liệu cho chúng ta mọi điều này; vậy chúng ta phải làm gì cho người? Có phải người muốn nói giùm cho người với vua hay là với quan tổng-binh chăng?”* (2 Các vua 4:13”.

 Vì Ê-li-sê đã có một ảnh-hưởng lớn với vua Y-sơ-ra-ên, vua Mô-áp, và quan tổng-binh Giô-sa-phát, nên ông có thể can-thiệp cho người đàn bà Su-nem này bất cứ điều gì bà muốn. Song nàng thưa rằng: *“Tôi vẫn ở giữa dân sự tôi.”* (2 Các vua 4:13c) Có nghĩa là nàng và gia-đình vẫn sống an-lành và hạnh-phúc giữa cộng-đồng, đồng thời nàng không cần và cũng không mong muốn điều gì do các vị lãnh-đạo cao-cấp của chính-phủ ban bố. Quả thật bà có một tấm lòng rộng mở tuyệt-vời, tiếp-đãi tôi-tớ Chúa một cách chu-đáo và hoàn-toàn tinh-nguyện, không một chút dụng-ý vụ lợi gì cả. Vì bà chỉ biết phụng-sự tôi-tớ Chúa là bổn-phận và một ơn phước cho bà là đủ rồi.

Nhiều khi, chúng ta thấy có nhiều người lúc